

Sevgi Emek İster

Küçücük gezegeninde açan tek bir güle bir anda kaptırıvermişti gönlünü, oysa daha öncele-ri iki sönmüş yanardağ, bir ağaç ve yaban otlarından başka hiçbir şeyi yoktu... Dedim ya küçük bir gezegendi orası, eşsizliğini biliyordu gül, havalıydı kendini beğenmişti ama güzel-di... Küçük Prens günlerce bir dediğini iki etmedi gülün ama gül onu hep kırdı, sonunda da-yanamayan ufaklık başka gezegenlere doğru yol aldı...

Milyonlarca gezegen gezerken sonunda dünyaya geldi. Baştanbaşa gül açmış bir bahçeye indi. "Kimsiniz" diye sordu onlara, "Gülleriz" dedi güller... "Ya" dedi Küçük Prens ve kendini çok mutsuz hissetti. Çiçeği, kendi türünün evrende bir eşi daha bulunmadığını söylemişti ama işte bin tanesi bir aradaydı, çok yıkıldı ve ağlamaya başladı. O sırada tilki çıkageldi konuşmaya başladılar, "oyna benimle" dedi Küçük Prens, çok yalnızım... "Evcilleştirmeden olmaz" dedi tilki.

—Evcilleştirmek ne demek?

—Bağlar kurmak anlamında dedi tilki.

—Nasıl?

—Sözgelimi sen benim için hala yüz bin çocuktan birisin. Sana ihtiyacımda yok. Senin de bana ihtiyacın yok. Ben de senin için yüz bin tilkiden biriyim. Ama beni evcilleştirirsen, birbi-rimize ihtiyacımız olacak. Benim için dünyada bir tek sen var olacaksın artık.

—Bir çiçek vardı, sanırım beni evcilleştirmişti dedi Küçük Prens.

—Hadi sen de beni evcilleştir dedi tilki. Tekdüzedir hayatım. Ben tavukları avlarım. Bütün tavuklar birbirine benzer, bütün insanlar da birbirine benzer. Doğrusu azıcık sıkılıyo-rum. Ama sen beni evcilleştirirsen, hayatım tepeden tırnağa ışıkla donanacak. Öbürlerin-den ayırt edebileceğim bir ayak sesi olacak artık. Öbür ayak seslerini duydum mu inime ka-çarım. Seninkini duyunca, tatlı bir ezginin büyüüne kapılmış gibi, inimden çıkacağım. Son-ra bak! Buğday tarlalarını görüyor musun, orada işte? Ben ekmek yemem. Benim için buğ-day yararsızdır. Hiçbir şeyi çağırıştırılmaz bana buğday tarlaları. Çok acı bu! Ama altın ren-ginde saçların var senin. Beni evcilleştirdiğinde olağanüstü bir şey olacak! Altınla yaldızlan-mış buğday, bana seni anımsatacak... Başaklardan gelen rüzgâr hışırtısını sevebileceğim. Yalvarırım evcilleştir beni...

—İsterim ama çok zamanım yok, dostlar edinmeliyim birçok şey öğrenmeliyim.

—Bir tek evcilleştirdiğin şeyleri öğrenebilirsin. İnsanların başka şey öğrenmeye vakitleri yok artık. Her şeyi hazır alıyorlar satıcılardan. Satıcılar satmadığından, dostları da yok artık in-sanların. Bir dostunun olmasını istiyorsan evcilleştir beni...

—Ne yapmak gerekli?

—Çok sabır, sadece sana bakacağım, hiçbir şey söylemeyeceksin. Sözcükler yanlış anla-manın kaynağıdır. Her gün aynı saatte gelsen daha iyi olacak dedi tilki. Sözgelimi öğleden sonra dört sularında gelersen, ben daha üç sularında mutlu olmaya başlarım. Saat ilerledik-çe mutluluğum daha bir çoğalacak. Dört olduğunda yüreğim çarpacak, yerimde duramaz olacağım, sonunda mutluluğum ödüllenecek. Ama öyle aklına estiğinde gelersen, sana han-gi saatte gönlümü hazırlayacağımı bir türlü bilemem...

Sonunda küçük prens tilkiyi evcilleştirdi ve bir gün ayrılık vakti gelince tilki ağladı, üzüldü.

Küçük Prens dedi ki: "Öyleyse hiçbir şey veremedim sana".

—Veremez olur musun buğdayların alacasını unutma. Sonra ekledi, git bir daha bak gülle-re, seninkinin yeryüzünde eşsiz olduğunu anlayacaksın. Sonra gel kucaklaşalım, sana bir sır armağan edeceğim...

Gitti baktı Küçük Prens...

—Benim gülüme hiç benzemiyorsunuz, daha tek bir özelliğiniz yok... Güzelsiniz ama boş-sunuz... Sizin için can verilmez. Herhangi bir yolcu benim gülümü görecektir olsa, size benzi-yor sanır. Ama o tek başına, hepinizden daha değerli. Cam kavanozun altına ben koydu-ğuma göre. Ben paravanayla örttüğüme göre. Ben öldürdüğüme göre onu saran tırtılları. Yakındığında, kendini övdüğünde ya da kimi zaman susup konuşmadığında hep ben dinle-diğime göre. Benim gülüm olduğuna göre...

Ve tilkinin yanına sırrı almak üzere döndü Küçük Prens.

—Hiç unutma dedi tilki, ancak yürekle bakıldığı zaman doğru görülebilir. Gerçeğin mayası gözle görülmez... Gülünü yüce kılan ona verdiği emektir. İnsanlar bu gerçeği unuttular ama sen unutmamalısın. Ölünceye dek sorumlusun gönül bağı kurduğun her şeyden. Sen sorumlusun gülünden... Ve kucaklaşırlar.

NOT: Bu yazı muhtelif zamanlarda internet ortamında incelenip beğenilen içeriklerin arşivlenmesi neticesinde elde edilmiştir. Görsel tasarım ve düzenleme Süleyman Sami Kepenek İlkokulu tarafından yapılmıştır. Eğitim amacıyla hazırlanmıştır.

Ahilik

XIII. Yüzyılda Anadolu'da, Balkanlar'da, Kırım'da Türkler tarafından kurulan esnaf, sanatkâr ve üretici (sanayi) birlikleri ile bu birliklerin uyguladıkları ahlâkî, siyasî, iktisadî, felsefî duygu ve prensipler anlamına gelir.

Ahiliğin 7 Kuralı:

- Cimrilik kapısını bağlamak, lütuf kapısını açmak
- Kahır ve zulüm kapısını bağlamak, hilim ve mülâyemet kapısını açmak
- Hırs kapısını bağlamak, kanaat ve rıza kapısını açmak
- Tokluk ve lezzet kapısını bağlamak, riyazet kapısını açmak
- Halktan yana kapısını bağlamak, Hak'tan yana kapısını açmak
- Herze ve hezeyan kapısını bağlamak, Marifet Kapısını açmak
- Yalan kapısını bağlamak, doğruluk kapısını açmak

Ahilik Prensipleri:

- Elin, Kapın ve Sofran Açık Olsun,
- Gözün, Dilin ve Belin Kapalı Olsun,
- İyi Huylu ve Güzel Ahlâklı Ol,
- İşinde ve Hayatında, Kin, Çekememezlik ve Dedikodudan Kaçın,
- Ahdinde, Sözünde ve Sevginde Vefalı Ol,
- Gözün, Gönülün ve Kalbin Tok Olsun,
- Şefkatli, Merhametli, Adaletli, Faziletli, İffetli ve Dürüst Ol,
- İkrâm ve Kerem Sahibi Ol,
- Küçüklere Sevgi Dolu, Büyüklere Karşı Edepli ve Saygılı Ol,
- Alçakgönüllü Ol, Büyüklük ve Gururdan Kaçın,
- Hataları Yüze Vurma,
- Dost ve Arkadaşlara Tatlı Sözlü, Samimi, Güler Yüzlü ve Güvenilir Ol,
- Gelmeyene Git, Dost ve Akrabayı Ziyaret Et,
- Herkese İyilik Yap, İyiliklerini İste,
- Yapılan İyilik ve Yardımı Başa Kakma,
- Hakka, Hukuka, Hak Ölçüsüne Riayet Et,
- İnsanların İşlerini İçten, Gönülden ve Güler Yüzle Yap,
- Daima İyi Komşulukta Bulun, Komşunun Eza ve Cahilliğine Sabret,
- Yaratandan Dolayı Yaratılanları Hoş Gör,
- Hata ve Kusurları Daima Kendi Nefsinde Ara,
- İyilerle Dost Olup, Kötülerden Uzak Dur,
- Fakirlerle Dostluktan, Oturup Kalkmaktan Şeref Duy,
- Zenginlere, Zenginliğinden Dolayı İtibardan Kaçın,
- Allah İçin Sev, Allah İçin Nefret Et,
- Hak İçin Hakkı Söyle ve Hakkı Söylemekten Korkma,
- Emrin Altındakileri ve Hizmetindekileri Korum, Gözet,
- Açıkta ve Gizlide Allah'ın Emir ve Yasaklarına Uy,
- Kötü Söz ve Hareketlerden Sakın,
- İçi, Dışı, Özü, Sözü Bir Ol,
- Hakkı Korum, Hakka Riayetle Haksızlığı Önle,
- Kötülük ve Kendini Bilmezliğe İyilikle Karşılık Ver,
- Belâ ve Kötülüklere Sabır ve Tahammüllü Ol,
- Müslümanlara Lütufkâr ve Hoş Sözlü Ol,
- Düşmana Düşmanın Silahıyla Karşılık Ver,
- İnanç ve İbadetlerinde Samimi Ol,
- Fani Dünyaya Ait Şeylerle Öğünme, Böbürlenme,
- Yapılan İyilik ve Hayırda Hakkın Hoşnutluğundan Başka Bir Şey Gözetme,
- Âlimlerle Dost Ol, Dostlara Danış,
- Her Zaman Her Yerde Yalnız Allah'a Güven,
- Örf, Adet ve Törelere Uy,
- Sır Tutmayı Bil, Sırları Açığa Vurma,
- Aza Kanaat Et, Çoğa Şükür Ederek Dağıt,
- Feragat ve Fedakârlığı Daima Kendi Nefsinden Yap.

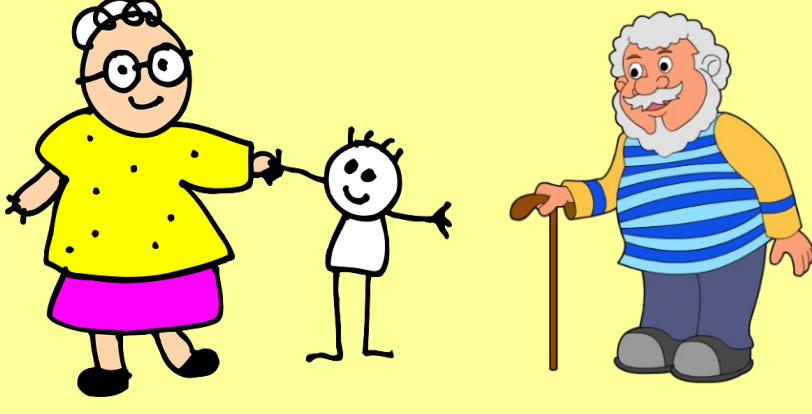

Kaynak: www.ahilik.gov.tr

NOT: Bu yazı muhtelif zamanlarda internet ortamında incelenip beğenilen içeriklerin arşivlenmesi neticesinde elde edilmiştir. Görsel tasarım ve düzenleme Süleyman Sami Kepenek İlkokulu tarafından yapılmıştır. Eğitim amacıyla hazırlanmıştır.

Affet Babacığım

Evlendiğinden beri evinde kalan babası yüzünden eşiyle sürekli tartışıyordu. Eşi babasını istemiyor ve onun evde bir fazlalık olduğunu düşünüyordu. Tartışmalar bazen inanılmaz boyutlara ulaşıyordu. Yine böyle bir tartışma anında eşi, bütün bağları kopardı ve "Ya ben giderim ya da baban bu evde kalmayacak" diyerek rest çekti... Eşini kaybetmeyi göze alamazdı. Babası yüzünden çıkan tartışmalar dışında mutlu bir yuvası, sevdiği ve kendini seven bir eşi ve bir de çocukları vardı. Eşi için çok mücadele etmişti evliliği sırasında. Ailesini ikna etmek için çok uğraşmış ve çok sorunlarla karşılaşmıştı. Hâlâ onu ölürcesine seviyordu. Çaresizlik içinde ne yapacağını düşündü ve kendince bir çözüm yolu buldu. Yıllar önce avcılık merakı yüzünden kendisi için yaptırdığı kulübe tipi dağ evine götürecekti babasını. Haftada bir uğrayacak ve ihtiyacı neyse karşılayacak, böylelikle eşiyle de bu tür sorunlar yaşamayacaktı. Babasına lâzım olacak bütün malzemeleri hazırladıktan sonra yatalak babasını yatağından kaldırdı ve kucakladığı gibi arabaya bindirdi. Oğlu Can, "Baba ben de seninle gelmek istiyorum" diye ısrar edince onu da arabaya aldı ve birlikte yola koyuldular. Karakışın tam ortalarıydı ve korkunç bir soğuk vardı. Kar ve tipi yüzünden yolu zor seçiyorlardı. Minik Can sürekli babasına "nereye gidiyoruz ?" diye soruyor ama cevap alamıyordu. Öte yandan nereye götürüldüğünü anlayan yaşlı adamsa gizli gizli gözyaşı döküyor oğlu ve torununa belli etmemeye çalışıyordu. Saatler süren zorlu yolculuktan sonra dağ evine ulaştılar. Epeydir buraya gelmemişti. Baraka tipindeki dağ evi artık çürümeye yüz tutmuş, tavan akıyordu. Barakanın bir köşesini temizledi hazırladı ve arabadan yüklendiği yatağı oraya itina ile serdi. Sonra diğer malzemeleri taşıdı en son da babasını sırtlayarak yatağa yerleştirdi. Tipi adeta barakanın içinde hissediliyordu. Barakanın içinde fırtına vardı sanki. Çaresizlik içinde babasını izledi. Daha şimdiden üşümeye başlamıştı. Yarın yine gelir bir yorgan ve birkaç battaniye getiririm diye düşündü. Öyle üzgündü ki, dünya başına göçüyor gibiydi. O, bu duygular içindeyken babası, yüreğine bıçak saplanmış gibiydi. Yıllarca emek verdiği oğlu tarafından bir barakaya terk ediliyordu. Gururu incinmişti, içi yanıyordu ama belli etmeye çalışıyordu. Minik Can ise olanlara hiçbir anlam veremiyordu. Anlamsızca ama dedesinden ayrılacak olmanın vermiş olduğu üzüntüyle sadece seyrediyordu. Artık gitme zamanıydı. Babasının yatağına eğildi, yanaklarını ve ellerini defalarca öptü. Beni affet der gibi sarıldı, kokladı. Artık ikisi de kendine hakim olamıyor ve hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Buna mecburum der gibi baktı babasının yüzüne ve Can'ın elini tutup hızla barakayı terk etti. Arabaya bindiler. Can yola çıktıklarında ağlamaya başladı, "neden dedemi o soğuk yerde bıraktın?" diye sordu. Verecek hiçbir cevap bulamıyordu, annen böyle istiyor diyemiyordu. Can, "Baba, sen yaşlandığında ben de seni buraya mı getireceğim?" diye sorunca dünyası başına yıkıldı. O sorunun yöneltilmesiyle birlikte deliler gibi geri çevirdi arabayı. Barakaya ulaştığında "Beni affet baba" diyerek babasının boynuna sarıldı. Baba oğul sıkı sıkı sarılmış çocuklar gibi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorlardı. Oğlu, "baba beni affet! Sana bu muameleyi yaptığım için beni affet!" diye hatasını belli ediyordu... Babası oğlunun bu sözlerine en anlamlı cevabı veriyordu... "Geri geleceğini biliyordum yavrum. Ben babamı dağ başına atmadım ki, sen beni atasın. Beni bu dağda bırakamayacağını biliyordum."

NOT: Bu yazı muhtelif zamanlarda internet ortamında incelenip beğenilen içeriklerin arşivlenmesi neticesinde elde edilmiştir. Görsel tasarım ve düzenleme Süleyman Sami Kepenek İlkokulu tarafından yapılmıştır. Eğitim amacıyla hazırlanmıştır.